

A LEKÉSZEK MODORA ÉS RUHÁZATA

[Az 1871-es Generálkonferencia előtt mondott beszéd] {2T 609}

„A pogányok legyenek örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígérének Krisztus Jézusban az evangélium által; melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából, melyet adott nékem az ő hatalmának munkája szerint.” {2T 609.1}

„Ezért lettem Isten szolgája” nem csupán, hogy hirdessem a jelen igazságot, hanem hogy életemben is megvalósítsam. {2T 609.2}

„És hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtett volt örök időktől fogva az Istenben, aki minket teremtett a Jézus Krisztus által.” Ez nem csupán a nyelvről pergő szavakra vonatkozik; ez nemcsak azt jelenti, hogy valaki megkapón szónokol és imádkozik; hanem hogy ismertté tegyük Krisztust, hogy Krisztus bennünk éljen, így ismertessük meg őt azokkal, akik meghallgatnak. {2T 609.3}

„Akit mi hirdetünk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel,” nem, mint újoncok, nem tudatlanul, „hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő a Krisztus Jézusban. Amire igyekszem is, tusakodván az ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.” {2T 609.4}

De nem csupán ez. Más dolgokat is figyelembe kell vennünk, amelyekben némelyek hanyagok voltak, de amelyek a nekem nyújtott világosság szerint mégis lényegesek. Aki a szószékről szól, benyomásokat tesz az emberekre a viselkedésével, a tartásával és beszédmodorával. Ha ezek a dolgok Isten tetszése szerint valók, akkor az igazság javára tesznek benyomást; különösen azokra, akik eddig mesékre, kitalálásokra hallgattak. Fontos az igehirdetőnek szerény és komoly legyen a modora, összhangban azzal a szent és felemelő igazsággal, amelyet tanít, hogy így kedvező benyomást tudjon tenni azokra, akik természetből nem hajlanak a vallásra. Azzal kell ésszerű benyomást tenni a hallgatókra, ha Isten munkálkodása, az Istentől jövő kegyesség valósul meg, s látszik meg bennünk, ha ezek szépítik életünket és tetteinket. {2T 609.5}

A gondos öltözködés is fontos. E téren hiányosságok mutatkoznak az igazságban hívő igehirdetőknél. Többek ruházata rendetlen is volt. Nemcsak hogy az ízlés és rendszeret hiányzik, hogy szépen öltsek fel a ruhát, nemcsak Krisztus szolgájához illő szín és takarosság hiányzik, hanem némelyek megjelenése kimondottan lompos és ápolatlan. Néhány lelkészünk világos kabáthoz sötét nadrágot viselt, vagy sötét kabáthoz világos nadrágot, ízlés és rendszeret nélkül, mellyel rendbe szednék magukat, mielőtt az emberek elé állnának. Pedig ezek is szólnak az emberekhez. A lelkész nyújtja nekik a rend példáját, s állít eléjük illő takarosságot és ízlést megjelenésben, – vagy lomposagra, ízléstelenségre tanítja őket, ami veszéllyel fenyeget, hogy követni fogják őket. {2T 610.1}

A fekete vagy sötét ruha megfelelőbb a szószékre, jobb benyomást tesz az emberekre, mintha két-három színt kevernének össze a ruházatukban. {2T 610.2}

Felhívták figyelmemet az ősi idők izraelitáira. Arra, hogy Isten pontos utasítást adott, hogy milyen anyagból, s milyen szabású ruhában járjanak az előtte szolgálók. A menny Istene, kinek karja mozgatja a világot, aki fenntart minket, aki életet és egészséget ad, tudunkra adta ezzel, hogy előtte szolgálók megjelenése tisztességet vagy gyalázatot hozhat rá. Mózesnek a szolgálatával kapcsolatos minden dologban külön utasítást adott. Házuk berendezését is szabályozta, és megszabta a szolgálatát végzők ruházatát. Mindenben rendet kellett tartani nekik, s külön ügyelniük kellett a tisztaságra. {2T 610.3}

Olvassátok el a Mózesnek adott utasításokat, melyeket ki kellett hirdetnie Izráel gyermekeinek, mikor Isten leszállni készült a hegyre, hogy fülük hallatára mondja el szent törvényét. Mit is parancsolt Mózesnek, hogy végeztesse el a néppel? Azt, hogy legyen készen harmadnapra, mert a harmadik napon az Úr az egész nép szeme láttára leszáll a hegyre. Határoljátok körül a hegyet. „Az Úr így szólt Mózeshez: Menj vissza a néphez. Ma és holnap készüljenek elő, mossák ki ruhájukat.” A mindenható, hatalmas Isten, aki a szépséges Édent teremtette, s benne az összes gyönyörű növényt, a rend Istene; s elvárja népétől is, hogy rendszerető és tiszta

legyen. E hatalmas Isten utasította Mózeset, hogy utasítsa népét, hogy mossák ki ruhájukat, nehogy szenny legyen a ruhán vagy rajtuk, mikor az Úr elé jönnek. Mózes lement a hegyről, s a nép kimosta ruházatát, mint Isten megparancsolta. {2T 611.1}

S hogy megmutassa, mennyire ügyelniük kell a tisztaságra, Mózesnek mosdót kellett helyeznie a szövetség sátra és az oltár közé, és „vizet tett bele mosdásra”. S Mózesnek és Áronnak, Áron fiainak, akik az Úr előtt szolgálnak, meg kellett mosni kezüket-lábukat, mikor bementek a gyülekezet sátrába, s mikor beléptek az Úr elé. {2T 611.2}

Ez a mindenható Isten parancsa volt. Semminek sem volt szabad hanyagnak vagy rendetlennek lenni a színe elé lépőkön, mikor szent jelenlétébe jöttek. S miért volt ez? Mi volt e gondosságnak a célja? Azért lett volna csak, hogy Isten kegyeibe ajánlja őket? Csupán helyeslésének kivívása? Közölték velem, hogy azért volt erre szükség, hogy helyes benyomást tegyenek a népre. Ha a szent dolgokkal szolgálók nem lettek volna gondosak, nem tanúsítottak volna tiszteletet Isten iránt megjelenésükkel és magaviseletükkel, a nép sem közeledett volna félelemmel vegyes tisztelettel Istenhez, és szent szolgálatához. Ha a papok mély tiszteletet tanúsítottak Isten iránt, mikor nagyon gondosak és pontosak voltak, ha a jelenlétébe léptek, ez magasztos fogalmat nyújtott a népnek Istenről és követelményeiről. Azt bizonyította nekik, hogy Isten szent, és szent a szolgálata is. Tehát minden szolgálatával összefüggőnek szentnek kell lennie – teljesen mentesnek minden tisztátalanságtól. Mindentől, ami szennyes; s hogy az Istenhez közeledőknek el kell távolítani mindennemű tisztátalanságot. {2T 612.1}

A nyert világosságból tudom, hogy e téren hanyagságok fordulnak elő. Úgy szólhatok róla, mint Pál ecseteli. Ez a tetszés szerint vezetett istentiszteletben és a test ápolatlanságában nyilvánul meg. De ez az önkényes alázat, ez a rendetlen istentisztelet, az ápolatlanság, nem mennyei ízű alázat. A mennyei alázat gondos lesz, hogy az Isten szent igazságát hirdető személye, tettei és megjelenése helyes és teljesen illő legyen, hogy a velük kapcsolatos minden egyes részlet jó ajánló levele legyen szent vallásunknak. Ruházatuk is az igazság mellett szól majd a hitetlenekhez. Magában véve is igehirdetés lesz. {2T 612.2}

Helytelen dolgok történnek a szószéken is. Két lelkész cseveg egymással a gyülekezet előtt. Nevetgélnek, és szemlátomást nem viselik szívükön a mű terhét, vagy hiányzik belőlük szent hivatásuk komoly tudata. Mindez szégyent hoz az igazságra, s a közönséges dolgok színvonalára rángatja le azt, ami szent. A rossz példa rendszerint aláássa a gyülekezetben Isten félelmét, s csökkenti az örömhír szent méltóságát, noha Jézus életét adta, hogy felmagasztalja azt. A nyert világosságból tudom, hogy Istennek tetsző lenne, ha a lelkészek, a szószékre lépve, azonnal leborulnának, és komolyan kérnék Isten segítségét. Milyen benyomást tenne ez? Komoly ünnepélyesség szállna a gyülekezetre. Az igehirdető Istennel beszél; Isten kezébe helyezi magát, mielőtt emberek elé merne állni. A gyülekezet mélyen megilletődne, és Isten angyalai közel húzódnának hozzájuk. A szószékre lépő igehirdetők forduljanak először Istenhez. Hirdessék ezzel mindenki előtt, hogy Isten az erejük forrása. {2T 612.3}

A hanyag megjelenésű igehirdető gyakran megbántja a jó ízlésű és kifinomult embereket. Akik hibákat követtek el e téren, küszöböljék ki azokat, s legyenek körültekintőbbek. Az, hogy némely ember végezetül elvész, az igehirdető rendetlenségéhez vezethető vissza. Az első benyomásuk kedvezőtlen volt, mert sehogy sem tudták összeegyeztetni az igehirdető megjelenését a hirdetett igazságokkal. Ruhája ellene szólt; mert azt a benyomást keltette, hogy rendetlen csoportot képvisel csupán, akik mit sem törődnek ruházatukkal. Ezért hallgatói nem vágytak csatlakozni az ilyen népséghez. {2T 613.1}

A nyert világosságból tudom, hogy népünk hanyag ezen a téren. Igehirdetőink gyakran kócosan állnak a szószéken, mintha egész héten nem fésülködtek volna. Istenre hoz szégyent, mikor a szent szolgálatát végzők ennyire hanyagok a megjelenésük iránt. Az ősi időkben az Úr megszabta a papoknak, hogy pontosan milyen szabású öltözékben végezzék a szenthely és a papok szolgálatát. Hivatásukhoz illő ruhát kellett viselniük. Isten pontosan meghatározta, hogy milyenek legyenek. Azért helyezték a mosdót az oltár és a gyülekezet közé, hogy mielőtt Isten jelenlétébe léptek volna, a gyülekezet szemeláttára megmosták kezüket és lábukat. Milyen benyomást kellett ennek tenni a gyülekezetre? Azt kellett az emberek eszébe juttatni, hogy az utolsó porszemet is le kell mosni, mielőtt Isten jelenlétébe lépnek; mert magasztos és szent az Úr, s ha nem tesznek eleget a tisztaságnak, akkor a halál fia. {2T 613.2}

Ennek ellenére nézzük meg, mint öltözködik némely lelkészünk a mai időkben. Néhány igehirdetőnk öltözködésével bizonyos mértékig, – ha nem teljesen – semlegesíti fáradozása jó hatását. Ásító a hiánya színérzék és a jó ízlés terén. Milyen benyomást tesznek az ilyen öltözékek? Azt a benyomást teszi, hogy nem tekintik szentebbnek vagy magasztosabbnak, amit ők végeznek, mint az olyan köznapi munkát, mint a szántást. Az igehirdető példamutatásával a közönséges dolgok színvonalára zülleszt le a szent dolgokat. {2T 614.1}

Az ilyen lelkészek környezetükre tett benyomása nem Istennek tetsző. Ha valaki általuk fogadja el az igazságot, sok esetben követik igehirdetőjüket, s erre az alacsony szintre süllyednek. Ezeket nehezebb lesz helyre hozni, s helyes álláspontra vezetni, igazi rendszeretetre és fegyelemre nevelni, mint olyanokat téríteni meg, akik sosem hallottak az igazságról. Az Úr elvárja igehirdetőitől, hogy legyenek tiszták és szentek, hogy életükkel helyesen képviseljék az igazság elveit, s hogy példájuk magas színvonalra emelje az embereket. {2T 614.2}

Isten elvárja mindenkitől, aki választott népének tartja magát, ha nem az igazság lelkészei is, hogy gondosan őrizzék meg személyük tisztaságát, s a tisztaságot és rendet a házukban meg házuk táján. Mert ti világhoz írt ajánlólevelek vagytok, melyeket ismer és olvas minden ember. Isten elvárja az istenfélelmet vallóktól, különösen az igazság hirdetőitől, hogy tartsák távol magukat a gonosz bármilyen látszatától. {2T 614.3}

A nyert világosságból tudom, hogy a lelkésznek szent és magasztos a hivatása, s akik elfogadják e hivatást, azoknak Krisztus éljen szívében, s őszintén törekedjenek méltóképpen képviselni őt az emberek előtt minden tettükkel, ruházódásukkal, beszédükkel, s modorukkal is. Beszéljenek tiszteletudón. Némelyek azzal rontják el az ünnepélyes benyomást, hogy mennydörögve harsognak, üvöltik és ordítják az igazságot. Mikor így hirdetik az igazságot, sokat veszít édességéből, erejéből és komolyságából. De ha a helyes hanghordozással hirdetik, ha ünnepélyesen cseng az üzenet, ha olyan a hangunk, hogy meg is rendít, sokkal kedvezőbb benyomást kelt. Krisztus ilyen hangon tanította tanítványait. Komolysága mély benyomást tett; s megrázó hangnemen beszélt. Hanem a fülrepszítő ordítás mit ér el? Nem ad az embereknek magasztosabb nézetet az igazságról, s nem tesz rájuk mélyebb benyomást. Csak idegenkedést vált ki a hallgatókból, de kimeríti a szónok hangszálait is. A hangszínnek sok köze van ahhoz, hogy megérintjük-e a hallgatók szívét. {2T 615.1}

Sokan hasznavehető emberek lennének, de beszédmódjukkal elkoptatják életerejüket, rongálják tüdejüket és hangszálait. Néhány igehirdető azt a szokást vette fel, hogy gyorsan lehadarják, amit mondani akarnak, mintha iskolai leckét ismételnének el, s a lehető leggyorsabban túl akarnának esni rajta. Ez sem a legkitűnőbb beszédmód. Kevés figyelemmel a lelkészek ránevelhetik magukat a szabatos és mély benyomást keltő szónoklásra, ahelyett, hogy kapkodva egymáshoz ragasztanak a szavakat, s még lélegzetet venni sem állnak meg. Szólunk mérsékelt hangnemen, hogy a hallgatóság rögzíteni tudja a gondolatot a fejében. De ha oly sebesen hadarják el, az embereknek nincs idejük megjegyezni a gondolatot, s nem tudják befogadni a benyomásokat, amelyekre pedig nagy szükségük van; mert nincs elég idő, hogy az igazság úgy hasson rájuk, mint máskülönben tenné. {2T 615.2}

Ha torokból beszélünk, a beszélő szervünk legfelső részéről, s ezzel szüntelenül izgatjuk és nyugtalanítjuk azt, akkor nem tudjuk a lehető legjobban megőrizni a szervek egészségét, sem növelni erejüket. Vegyünk mély lélegzetet, s hagyjuk, hogy a kilégzés a hasizmoktól kezdődjék. Hagyjuk meg a tüdőt közvetítőnek csupán, ne várjuk el, hogy az végezze a munkát. Ha mélyen letről hagyjuk jönni a szavakat, igénybe véve a hasizmokat, akkor olyan könnyen tudunk ezekhez szólni, mintha tízhez szólnánk. {2T 616.1}

Némelyik lelkészünk hosszú, fárasztó imával és hangos beszéddel öli magát, mikor a halkabb szó jobb benyomást tenne, s kevésbé fárasztana ki. Ha semmibe veszitek az élet és egészség törvényeit, és a pillanat benyomását követitek, ne fogjátok Istenre, ha megbetegedtek. Sokan időt és erőt pazarolnak a hosszú bevezetésekkel és bocsánatkérésekkel, mikor beszélni készülnek. Ahelyett, hogy bocsánatot kérnének, amiért szólni akartok az emberekhez, úgy fogjatok hozzá, mintha Istennek lenne mondanivalója általatok. Némelyek csaknem félórát töltenek mentegetőzésekkel és magyarázkodással; elpazarolva az időt. Mire tárgyukra térnek, amikhez az igazság pontjait akarják rögzíteni, az emberek elfáradtak, s nem ismerik fel az igazság erejét; nem tesz rájuk mély benyomást. Tegyétek annyira felismerhetővé a jelen igazság fontos pontjait, mint a mérföldköveket, hogy az emberek megértsék. Akkor majd megjegyzik a felsorolt érveket és álláspontokat,

melyeket fejtegettek. {2T 616.2}

Más csoport nyafogó hangon szól. Nem lágyítja meg szívüket Isten Lelke, azért azt hiszik, hogy az alázat látszatával tudnak hatni. Az ilyen tettetés sem magasztalja fel, hanem csak lefokozza az örömhír lelkészi hivatását. Az igehirdetők tárják az emberek elé az igazságot dicsőségétől átmelegedetten. Úgy szóljanak, hogy helyesen képviseljék Krisztust, s megőrizték a szolgáláéhoz illő méltóságot. {2T 617.1}

A hosszú imák, melyeket némely lelkész elrebeg, súlyos hibának bizonyulnak. A hosszas ima, amint néhányan elhúzzák, csöppet sem helyénvaló. Ártanak torkuknak és hangszáluknak, s később panaszkodnak, hogy a kemény munkába rekedtek bele. Akkor ártanak maguknak, mikor semmi szükség erre. Sokan tudják is, hogy az imádkozás jobban árt a hangjuknak, mint a beszéd. Ez a természetellenes test és fejtartás következménye. Állni és beszélni nem megerőltető nekik. Az imádkozás alatt is legyen egészen természetes a testtartásunk. A hosszas ima kifáraszt, de Krisztus örömhírével sem egyeztethető össze. A fél, de még a negyedórás ima is lehetetlenül hosszú. Pár perces ima elég, hogy Isten elé hozd ügyedet, és elmondd, amit kérsz. Az ilyen imában magaddal ragadhatod az embereket, ahelyett, hogy kifárasztanád és elvonnád kedvüket az áhítattól és imától. A rövid imától felüdülhetnek és megerősödhetnek, ahelyett, hogy kifáradtak volna. {2T 617.2}

Sokan hibát követnek el vallásgyakorlatukkal – hosszú imával, hosszú, éles, erőltetett, természetellenes hangnemben, és természetellenes hangszínen elmondott szentbeszéddel. Az igehirdető feleslegesen kifárasztja magát, de kellemetlenné teszi az időt a hallgatóknak is a kemény, erőltetett hanggal és időhúzással, amire szükség sincs. A lelkészek szóljanak úgy, hogy az emberek megértsék, s mély benyomást tegyen rájuk. Krisztus felejthetetlenül és komolyan tanított. Hangja dallamosan csendült. Nekünk is törekednünk kell hát, hogy dallamos legyen a hangunk, amint Krisztusnak is az volt. Urunk kitörölhetetlen benyomást tett, mert Isten Fia volt. Mi annyira alatta vagyunk és annyira elégtelenek, hogy ha meg is tesszük, amire csak képesek vagyunk, akkor is szegényes lesz az igyekezetünk. Mi, bár nem bírunk szert tenni az erőre, mellyel ő rendelkezett, mégis törekednünk kell arra nevelni magunkat, hogy a lehető legjobban megközelítsük mintánkat, hogy a lehető legjobban tudjunk hatni az emberekre. Mindenünk hirdesse az ígét: szavaink, tetteink, viselkedésünk, ruházatunk. Ne csak szánkkal szóljunk az emberekhez, hanem személyünk is legyen szentbeszéd nekik mindenben, hogy jó benyomást tegyünk rájuk, s így haza is magukkal vigyék a hirdetett igazságot. Ezúton hitünk jobb megvilágításban áll majd előttük. {2T 617.3}

Soha ennyire meg nem értettem eddig, hogy mily magasztos és szent a munkánk, és milyen fontos, hogy megfelelően végezzük azt. Magamban látom a hiányt. Újra elő kell készülnöm, szent kenetre tennem szert, máskülönben nem vagyok alkalmas, hogy tanítsak. Tudnom kell, hogy Istennel járok. Tudnom kell, hogy értem az istenfélelem titkát; hogy Isten kegyelme a szívemben él, hogy életem akaratával összhangban folyik; hogy az ő nyomába lépek. Akkor igaz lesz a szavam, helyes a viselkedésem. {2T 618.1}

De további pont is van, melyről csaknem megfeledkeztem. Ez pedig a hatás, amelyet a lelkésznek lelkészi szolgálatával keltenie kell. Az igehirdető munkája nemcsak a szószerke lépésből áll. Ez csupán a kezdet. Látogasson el a családokhoz, vigye el Krisztust, vigye Krisztus igehirdetését, tetteivel és szavaival pedig valósítsa meg azokat. Amikor sorra látogatja a családokat, tudakozódjék lelki állapotuk felől. Mert hiszen ő a nyáj pásztorja. A lelképásztor munkája nem fejeződik be a szószerken. Beszélgessen el a nyáj minden egyes tagjával. A szülőkkel, hogy tudja, hogyan állnak, a gyermekekkel, hogy azok lelkiállapotát is ismerje. A pásztor táplálja a nyáját, melynek felügyelőjévé Isten tette. Igaz, hogy kellemesebb lenne hazatérnie és tanulmányába mélyedni, de ezzel elhanyagoljátok a munkát, melynek végzésével Isten megbízott, s helytelenül cselekedtek. Sose látogassatok meg családot anélkül, hogy le ne borulnátok, együtt ne imádkoznátok velük, távozás előtt. Ismerjétek lelki egészségüket. Mit tesz a jó orvos? Töviről hegyire kipuhatolja a betegség jeleit. Majd gyógymódot alkalmaz rájuk. Így tesz a lélek orvosa is. Neki kell felismerni a lelki bajokat, melyben nyájának tagjai szenvednek, majd megfelelő gyógymódokat alkalmaznia. Majd kérje a mindenható orvost, hogy ő segítsen. Nyújtsatok nyájatoknak kellő segítséget. Az ilyen igehirdetők ki fogják vívni a Krisztus szolgálóinak kijáró tiszteletet. S amikor másokon segítenek, a maguk lelki életét is életben tartják. Merítsenek erőt Istentől, hogy erőt tudjanak nyújtani azoknak, akiket szolgálnak. {2T 618.2}

Segítsen minket az Úr, hogy teljes szívvel őt keressük. Biztos akarok lenni a felől, hogy naponta sugarakat gyűjtök az Isten trónjáról tündöklő dicsőségből, majd magam körül, az ösvényre tükrözöm szét. Az Úr ereje

által csupa világosság szeretnék lenni. {2T 619.1}

**** {2T 619}